

Dragi moj, kako ti ljubiš mamico!... Videla sem, kako si jo ljubil, kako si jo nazival z nežnimi imeni... Kako naj bi sedaj gledala, da tudi drugo ljubiš tako?... Kaj naj bi si mislila?

— Morda je res tako?... A vmisli se v moj položaj. Starost se bliža in jaz bom sam za vedno...

— In jaz? jaz sem s teboj!

— Ti se omčžiš, dete moje...

— O, jaz ne mislim na to!... Na veke ostanem poleg tebe, oče!...

Ta večer Nikolaj Ivanovič ni mogel delati in zgodaj je legel spat. A spanec mu ni hotel zatisniti oči, neko hladnost je čutil v svojem srcu.

(Konec prihodnjic.)

Spokornik.

(Homjakov.)

Po trdih grudah, prašni njivi,
Da mogel nisem več od muk,
Od jutra v noč orjač trpljivi
Jaz vodil težki svoj sem plug.

Zadosti! s tolpo podivjano,
Z brezumjem krepko se boreč,
Izgubil moč sem svojo rano,
Ne morem več, ne morem več!

Čas je počitka! O livade!
Tišina ti polja in vod!
In od vejičja rasti mlade
Spleteni nad globeljo svod!

Le enkrat v sence blagodejne
Naj sklonim se čez šumni vir,
Naj moje prsi, prsi žejne,
V se dihaajo večerni mir!

Otrem naj čelo, mokro znoja!
Ves prašen sem od dela, glej!
„Brezumnik! Tebi ni pokoja,
Počitka ne: naprej, naprej!

Glej njivo, skrb te čaka mnoga,
In daleč ni več do noči —
Po koncu, leni suženj Boga,
Le nujno! ti Gospod veli.

O, mnogo stane žitje tvoje,
Odkupljen s križem si, krvjo;
Orjač, dovrši delo svoje!
Pogumen bori se krepko!

Pred glasom groznega pozvanja
S trepetom klanjam se ječeč,
A Ti brezumnega mrmranja,
O Bog, ne spomni se sodeč!

Zvršit grem v trudu zdaj in poti,
Kar sam določil si mi Ti,
Očesa ne zaprem v dremoti,
In borba me ne oslabi.

Ne pustim pluga, rob lenjivi,
Poprej ne ganem se odtod,
Da bo pripravljeno na njivi,
Za Tvojo setev, o Gospod!

Iz ruščine preložil Al. Benkovič.

